

ТВОРЧЕСКА РЕЗИДЕНЦИЯ ЕСЕН 2018

Академия 'Екатерина Каравелова'
"Творческата резиденция се осъществи с финансовата
подкрепа на Български Фонд за Жените"

Тя
в Пловдив

Планината и слънчевите деви

Марина Кисьова де Хеус

Средата на септември е, лятото си отива, макар и в Пловдив това да е трудно забележимо и вечерите все така да носят мириса на лято и да приканват към дълги разговори с приятели. Тази вечер е специална, всъщност събрали сме се от почти всички крайща на България, Варна, Велико Търново, Монтана и в двора на една къща в Старият град пламенно обсъждаме следващите няколко дни. Предстой ни за 4 дни да заминем за отдалеченото почти до границата село Гудевица в Родопите, където заедно с 12 млади жени, всяка от нас със специална дарба да разгледаме темата за правата на жените. Предстоеше творческата резиденция на Академия 'Екатерина Каравелова'.

Осъзнавах каква отговорност е това, да поставиш темата за правата на жените за обсъждане, тема, която в България е по-скоро непопулярна, където женско движение към настоящия момент няма, а всичко касаещо темата идва от преводни статии от далечни страни. Дали момичетата и жените в България се намираха в образите предложени ни от чужбина?

Темата за правата на жените е многопластова, а в България касаеше ли се за нея най-спряганото изречение бе "Комунизма е изиграл важна роля, тук жените е съвсем естествено да работят и затова няма какво повече да се обсъжда". Не така, обаче стояха нещата за момичетата и жените, които идваха след края на събитията 'ТЯ в Пловдив' за да ми кажат: 'Благодаря ви, че го правите това и не сте крайни. Има нужда, моля ви продължавайте!'.

Изпълнителен директор,
Академия "Екатерина Каравелова"

Имах толкова много въпроси и исках отговорите да дойдат от тук, от жените в България, затова когато ми хрумна идея да събера на едно място художнички, майсторки на перото и младежки лидерки, за да обсъдим заедно темата не се поколебах и за минута, че резултата от такъв експеримент ще е добър.

Дванадесет от нас, всяка изключително различна от другата, носеща различни опитности и виждаща света през своя уникална призма, а се оказа толкова лесно да изговорим проблемите: патриархалната култура, която оказва натиск над жените да се придържат към определени стандарти за начин на живот, красота и личностно развитие; насилието над жени; подценяването на жените в някои професионални сфери, дискриминацията на работното място към майките с малки деца, икономическата зависимост...

Бъдейки заедно стигнахме и до един извод, който е скрит толкова дълбоко, че едва ли щяхме да стигнем до него, ако не бяхме някъде от девет планини в десета, далеч от всякакви технологии и под най-ясното небе, на което ярко се виждаше дори млечния път. Замисляхме ли се самите ние, какво е да си жена? От къде идваха вкоренените очаквания каква е ролята на жената в обществото? Беше ли изгубен баланса в ролите на жената и мъжа? Отново въпросите бяха повече отколкото отговорите.

Знам и силно вярвам обаче, че колективната женска сила е много важна за живота и развитието на света и трябва да се положат усилия, за да съживим културата на подкрепа една към друга, а в процеса да сме водени от ценности като любов, единство и баланс. Творческата резиденция се оказа точното място за съживяването на един малък пламък и създаване на подкрепяща се женска общност и сега месеци след провеждането ѝ всички участвали продължаваме да работим заедно, а резултатите надхвърлят очакваното многократно.

Марина Кисьова де Хеус, учредителка на инициативата Академия "Екатерина Каравелова". Марина завършва Международни мирни науки в Тринити Колидж Дъблин през 2013г., след което се присъединява към екипа на президента на Международния наказателен съд в Хага. От тогава до сега работи по различни проекти за международни и неправителствени организации по темата превенция и справяне с агресивен екстремизъм сред младежи.

“Феминизъм” не е мръсна дума

Елена Лулчева

Не винаги съм се възприемала като феминистка. Дълго време в по-ранните ми години нямаш никакви знания за тази концепцията. След като започнах да се задълбочавам по темата; наистина да разбера какво означава терминът ‘феминизъм’ и защо е важен за цялостната структура на нашето общество, няколко неща се случиха. Първо, малко по малко намирах повтарящи се модели както от детството ми, така и сегашното ми ежедневие, които са фундаментално ненужни, стресиращи и нечестни, но от малка съм израснала с мисълта, че те са част от обществената норма. Второ, осъзнах колко много хора не разбират какво всъщност представлява феминизмът и ги е страх да заемат позиция по подобни теми.

Често съм водила разговори по темата с мои познати, колеги от университета и приятели и на моменти се фрустрирам, когато осъзная, че възприемат феминизма единствено през неговите стереотипи. Често първият отклик, който получавам от някои жени, е от сорта на: ‘Аз не съм феминистка, защото не мразя мъжете.’ или ‘Не вярвам във феминизма, защото смятам, че всички са равни.’. Заради многобройните двусмислици, лични интерпретации и цялостна липса на активно слушане помежду ни, значението и силата на понятието се губят. Затова нека накратко да обясня: Терминът ‘феминизъм’ включва политически и социални движения и идеология, които се стремят към една обща цел: да се създаде политическо, икономическо, личностно и социално равенство независимо от пола, расата или етническата принадлежност на човек.

“Мечтая за горещ чай в дъждовен ден, за перфектния баланс между продуктивен ден и пълноценен сън, за това всички да можем да комуникираме свободно и безгранично.”

Много от хората, които не подкрепят идеологията на феминизма, го правят, защото смятат, че вече сме достигнали това ниво на равенство в нашето общество. В сравнение с преди 100 години дори, са настъпили много промени в начина на възприемане на жената и нейните права. Въпреки това в не малко държави жената все още няма почти никаква стойност като човек. В Индия животът на кравата е по-ценен от този на новородено момиченце. Редовна практика в Малави е семейството на младо момиче да я изпраща на лагер за сексуална инициация след първата ѝ менструация, за да може мъж, на когото е платено от нейните родители, да я изнасили. Едва преди няколко месеца в Ирландия легализираха абортите, но те все още се водят наказуемо престъпление в Аржентина. А ако обърнем погледа насам в България, неминуемо съществуват много червени флагове, само един от които са високите нива на домашно насилие.

За да създам по-ярка представа защо е нужен феминизмът тук и сега, нека погледнем светът на една типична жена. От подсвирквания и неудобни коментари по улицата, през липса на репрезентация в определени 'мъжки' професии и цялото съществуване на 'стъкления таван', чак до неописуемия ужас, когато осъзнаеш, че някой върви нощем зад теб - това са само малка част от нещата, през които всяка жена поне веднъж е преминавала. Дори правото да се обличаш по определен начин или да се гримираш, често е изопачавано и се използва срещу теб.

Преди всичко е нужно да се замислим върху това, че жените представляват 50% от цялото население на Земята. Това са 3,73 милиарда (2017г.) жени от 7,53 милиарда души на Земята. Защо тогава когато насочим поглед към политическа и икономическата сцена, представителните групи са почти винаги изцяло и единствено съставени от мъже? Важно е да имаме разнообразни представители във всякакви сфери, за да може решенията, които се взимат, да удовлетворяват нуждите на цялото общество.

Феминизмът не е просто нова мода. Не е нещо, което набързо ще отшумее. Феминизмът не е насочен само към един от половете. Защото всяка жена има правото да избере дали предпочита да гради кариера, да отглежда деца или да комбинира и двете. Защото няма нищо срамно в това мъж да си стои вкъщи и да се грижи за детето си или да потърси помощ след извършено върху него насилие. Защото всеки от нас е личност, която има право на свобода и сигурност.

Бих искала да дойде време, в което не е нужно да казвам, че съм феминистка. Бих искала да живеем в общество, в което всички наистина имат равни права, равни възможности, еднакво са ценени и разбирани. Нашият свят не е утопия и промените няма да настъпят изведнъж. За да направим света по-добро място за нас, за нашите деца и поколенията след тях, е нужно всеки да положи грижа и усилие. Ако не знаеш от къде да започнеш, започни от това - научи повече по темата защо е важно да си феминист тук и сега независимо от пола и възрастта.

Изложбата показва творби посветени на темата за правата на жените в България, които са резултат от творческата резиденция, която Академия 'Екатерина Каравелова' организира през септември 2018.

Тя
в Пловдив

Изложбата

Изложбата се осъществява с финансовата подкрепа на Български фонд за жените

Academy
Ekaterina
Karavelova

БЪЛГАРСКИ
ФОНД
ЗА
ЖЕНИТЕ

Артист: Запрянка Василева

Жените в изкуството:
Портрет на Яйой Кусама
укротителката на безкрая

Нейните obsесивни сюжети са безкрая,
изчезването на "Аз-а" в огромния
безкрай на Космоса.

89-годишната Яйой Кусама се счита
за един от най-бележитите японски
и все още активни творци на ХХІ
век. Художник, скулптор, дизайнер,
мултимедиен артист, новелист и поет.
„Животът ми е точка, изгубена сред
хиляди други точки“

Историческа перспектива на феминизма

Йоана Иванова

Трудно е да се каже кога започва феминизмът. Някои поставят началото му в Древна Гърция и го свързват с името на Сафо или пък в Средновековието, когато Кристина Пизанска пише „Книга за града на дамите“, в която изследва историята, за да покаже важната роля на жената в обществото.

Обикновено обаче когато осмисляме феминизма като движение, говорим за три вълни. Това разделение, широко употребявано днес в цял свят, за първи път прави Юлия Кръстева в публикацията си „Времето на жениете“ в „Новите болести на душата“ (1979). Тя смята, че няма един феминизъм, а по-скоро множество различни течения.

Първа вълна (края на 19 и началото на 20 век)

Първата вълна на феминизма е период на феминистка дейност и мисъл, които се случват през 19-и и началото на 20-и век в целия западен свят. Съсредоточава се върху суфража и социалните въпроси, както и върху преодоляване на правните пречки пред равенството между половете.

Въпреки че до този момент феминистки като Мери Уолстънкафт (вж. „Защита на правата на жената“ (1792) вече се противопоставят на несправедливостите, които жените понасят, едва през 1850 г. във Великобритания се развива нещо като организирано феминистко движение. Неговото седалище е Лангъм Плейс в Лондон, където група жени от средната класа, водени от Барбара Бодичон и Беси Рейнър Паркс, се събират, за да обсъждат актуални проблеми и да публикуват вестник „Английската жена“.

“Въпросите за феминизма, правата на жените и проблемите свързани с тях винаги са ме вълнували, затова когато попаднах на публикацията за Творческата резиденция, реших, че няма как да не се включа в това събитие.”

Основните грижи на феминистките от Първата вълна са образованието, заетостта, брачните закони и положението на неомъжените жени от средната класа. Не се занимават с проблемите на жените от работническата класа, нито пък се смятат за феминистки в съвременния смисъл на думата. Феминистките от Първата вълна до голяма степен реагират на специфични несправедливости, които самите те са преживели.

Основните им постижения са осигуряването на достъп до висше образование за жените (в България това право получаваме през 1901 г.); реформа на системата на средното образование за момичетата, включително участието в официални национални изпити; разширяване на достъпа до професиите, особено в медицината; правата на собственост на омъжените жени и някои подобрения в родителските права на разведените и разделените жени. Активни до Първата световна война, феминистките от Първата вълна на феминизма обаче не успяват да осигурят правото на глас.

Втора вълна (1960 – 1980 г.)

Втората вълна на феминизма се заражда в САЩ през шейсетте години на 20 век и бързо се разпространява във Великобритания и останалата част от Западна Европа. Трае около две десетилетия и разширява дебата, за да включи по-широк кръг от въпроси – сексуалност, семейство, работно място, репродуктивни права, фактически неравенства и официални правни неравенства. Насочва вниманието и към проблеми като домашното насилие и сексуалния тормоз.

В Америка Втората вълна на феминизма се заражда от Движението за гражданските права и антивоенните движения, в които жените, разочаровани от статута си на втора класа, дори в активистките среди, започват да се обединяват и да се борят срещу дискриминацията. Тактиките, използвани от феминистките от Втората вълна, варират и включват протести и създаване на малки групи с цел повишаване на съзнанието. Но от ранен етап става ясно, че движението не е единно и се открояват различия между отделните движения като лесбийския феминизъм, либералния феминизъм и социалния феминизъм.

През 1968 г. американските феминистки протестират срещу конкурса за красота „Мис Америка“, докато през същата година работничките в завода на „Форд“ във Великобритания стачкуват за равно заплащане.

Лозунгът „личното е политическо“ обобщава начина, по който феминизмът през този период не просто се стреми да разшири обхвата на социалните възможности за жените, но и чрез намеса в сферите на репродукцията, сексуалността и културната репрезентация, да промени личния живот. Феминизмът от Втората вълна оказва влияние не само върху западните общества, но и вдъхновява борбата за правата на жените по целия свят.

Трета вълна (1990 – началото на 21 век)

Феминизмът от Третата вълна започва в началото на 90-е години на миналия век и възниква като реакция на възприетите неуспехи на Втората вълна. Феминизмът от този период се опитва да оспори или да избегне дефинициите за женственост на Втората вълна, като смята, че са прекалено фокусирани върху опита на белите жени от горната средна класа.

В тази фаза са дестабилизирани много конструкти, включително понятията за „универсална женственост“, тяло, пол, сексуалност и хетеронормативност. Аспект на феминизма от Третата вълна, който обхваща жените от по-ранните движения, е повторното приемане от по-младите феминистки на същите онези червила, високи токчета и големи деколтета, които първите две вълни идентифицират с мъжко потисничество.

Постструктуралистката интерпретация на пола и сексуалността е от основно значение за идеологията на Третата вълна. Феминистките от този период често се фокусират върху „микро-политиката“ и поставят под въпрос парадигмата на Втората вълна за това какво е добро или не е добро за жените.

В Третата вълна на феминизма също се наблюдават вътрешни дебати между различните феминистки – като тези, които вярват, че между половете съществуват съществени разлики, и тези, според които няма присъщи различия между половете, а различните роли се определят от социална обусловеност.

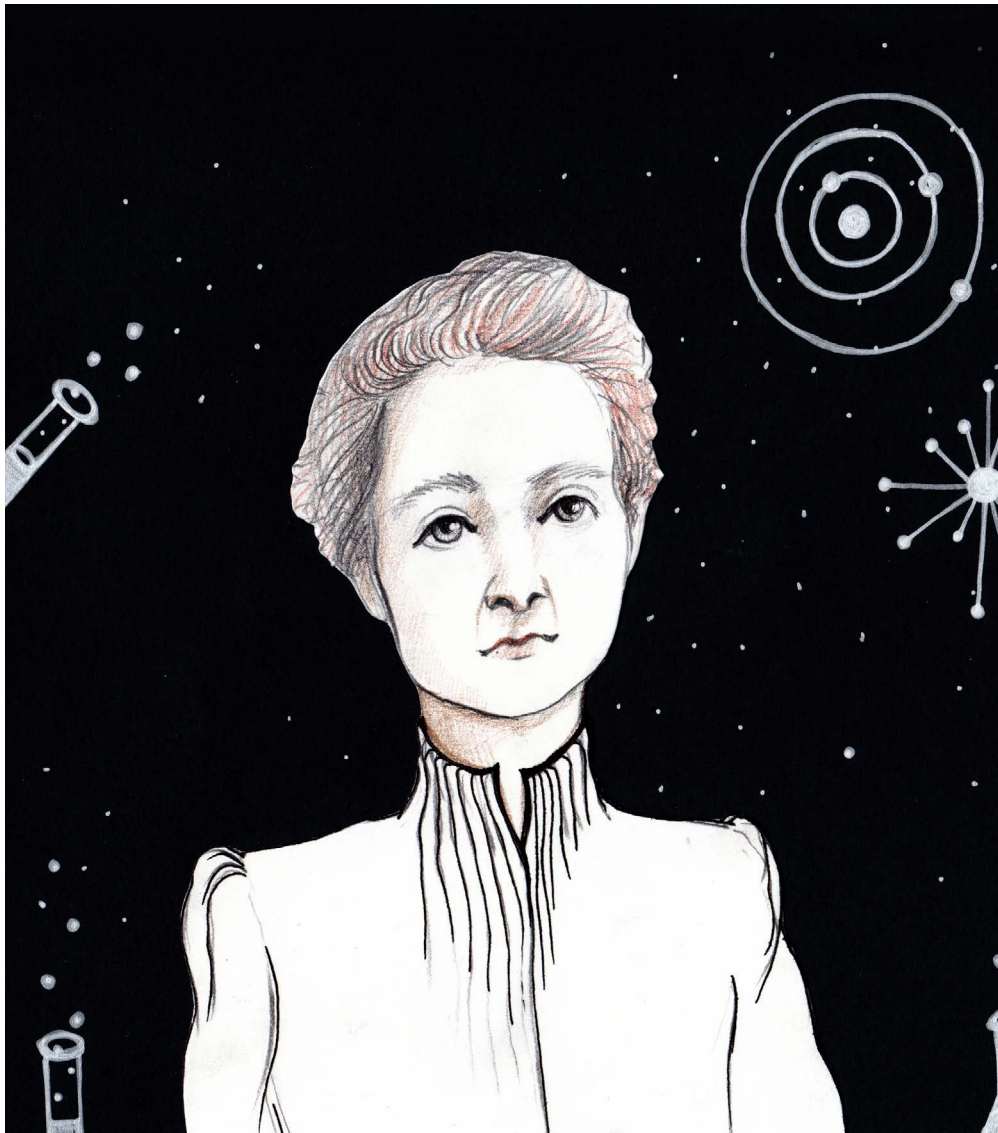
Този период се асоциира и с Riot grrrl – пънк субкултура, която бележи началото на Третата вълна, както и издаването на зинове, фокусиращи се върху преживяванията на подрастващите момичета.

А сега накъде? Четвърта вълна на феминизма

Въпреки че всяка една от вълните на феминизма получава критика от следващите поколения и дори и днес се чуват твърдения, че Втората и Третата вълни са се провалили или че не са постигнали нищо от съществена важност, победите на тези периоди са факт. Днес имаме право да гласуваме и да участваме в управлението, да учим в университет, да работим срещу заплащане, да притежаваме собственост. Имаме достъп до контрацептиви и поне на някои места по света можем да правим аборт. Права, които днес приемаме за даденост, но всъщност са нелесно извоювани.

Трябва да се признае също, че по-ранните движения постигат широка обществена осведоменост относно концепцията и необходимостта от „права на жените“, както и солидна академична сфера в изследванията на феминизма, пола и сексуалността.

Постигнали ли сме пълно равнопоставяне обаче? Със сигурност не. Днес жените се сблъскват с други предизвикателства, които раждат нуждата от Четвърта вълна на феминизма. Тя до известна степен изважда феминизма от академичните среди и го връща в сферата на публичния дискурс. Днешният феминизъм е силно фокусиран върху интерсекционалността и се бори за овластяване на маргинализираните групи в обществото, изисквайки по-добро представяне на тези групи в политиката и бизнеса. Феминизмът днес не се занимава само с проблемите на жените, а е ясен призив за равенство между половете. Диалогът днес включва злоупотребата с жените от обществото, изнасилванията и сексуалния тормоз, несправедливото заплащане и условия на труд, майчинството, хомо- и трансфобията, расизма и дори веганството.

Артист: Венера Смиленова

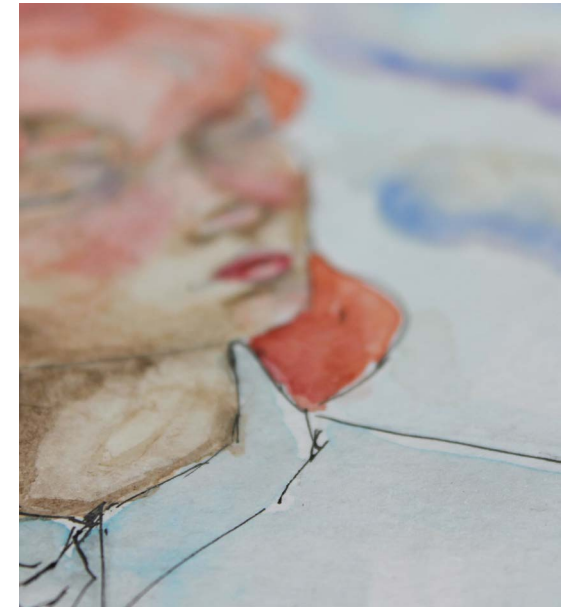

Силата на споделянето на истории

Елена Лулчева

Още от малка обожавам да слушам истории. Първоначално започнах с истории за юнаци, самодиви и хали в седем земи по-надолу, после бяха по-задълбочените истории на Алиса в Страната на Чудесата и Хари Потър. Сега, когато съм малко по-голяма, фокусът ми е насочен върху личните истории на хората. Близки, познати и непознати; нощни разкази пред бара или истории на по кафе; не се бях замисляла преди защо толкова ме привличат чуждите истории. Не, не чуждите... Нашите истории.

Споделянето на истории е мощно средство, което, използвано по правилен начин, може да преобърне вътрешния свят. Нека да погледнем на споделянето на лични истории от две гледни точки - тази на слушателя и тази на разказвача. Когато една личност споделя своята история - дали ще да е смешна случка, част от ежедневието или тежък катарзисен период, тя силно се свързва със слушателя. В процеса на разказване слушателят (стига наистина да слуша активно) съпреживява в главата си случката. Понякога е само като леко усещане, друг път е под формата на съпровождащ елемент на заден фон, или както при мен - все едно в главата ти историята протича като на кино, а ти си сам в залата и всяко действие те обгръща и залива с емоции. Малко или много, когато слушам история винаги си представям себе си на мястото на разказвача. По този начин споделянето на истории и преживявания развива изключително силно емпатията у хората. Невропсихологията всъщност обяснява на дълбоко ниво защо по този начин реагираме. Докато разказващият споделя историята си, мозъкът му работи по определен начин - различни части от него са активни. Когато друг човек слуша тази история, мозъчните му вълни се синхронизират с тези на разказвача и са почти идентични. Затова когато сме отворени да чуем; наистина да изслушаме историите на хората около нас, е много по-лесно да разберем те как мислят и да сме емпатични спрямо тях.

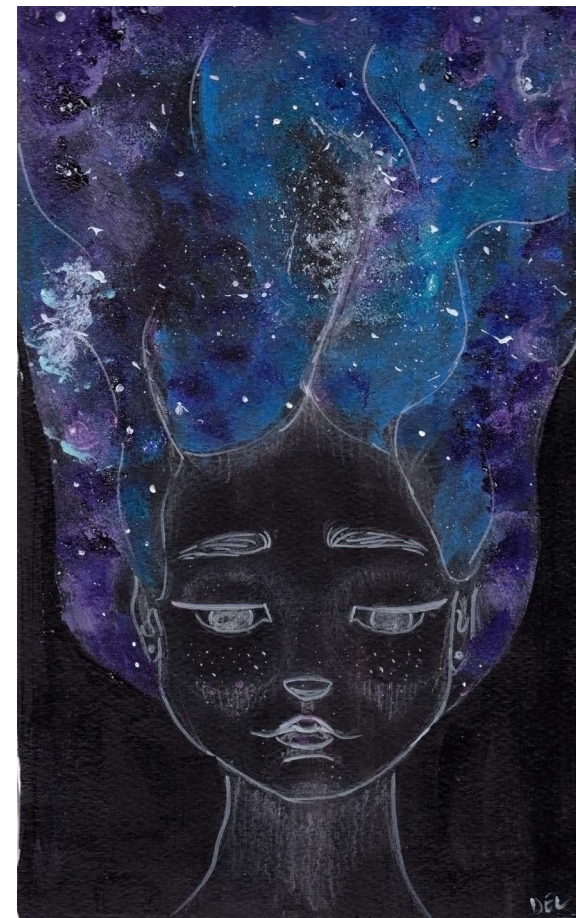

“Определям се като мечтател, често блъскащ се в стълбове; любител на животните - освен на малките зелени гадинки, наречени миризливки; идеалист със странно чувство за хумор и още по-странен вкус за напитки.”

От друга страна е също изключително полезно да споделяме нашите лични истории. Според 'Прозореца на Джохари' , когато човек споделя за себе си пред други хора, той научава неща за самия него, които преди не е осъзнал. Колко често ми се случва да споделям преживяване и да разбера мой навик или качество, което преди не съм знаела, че притежавам. Отгоре на всичко споделянето на истории, особено на по-тежките, е невероятно терапевтично средство. Изказването и изразяването на личните емоции и чувства подпомага за приемането на случилото се и дава възможност на човек да продължи напред. Споделянето на истории е също и един поглед назад - ретроспекция, която ти дава възможност да осъзнаеш колко много си се променил и пораснал в личен аспект. Чрез споделянето силните емоции като гняв, тъга и болка се освобождават. Затова в повечето случаи благодарение на споделянето разказвачът научава повече неща за себе си отколкото публиката. Чрез разказването човек споделя своя опит с останалите, дава им късче от себе си - малка светлина в края на тунела, че каквото и да се случи, никой никога не е сам.

Да чуя историите на други жени за техните преживявания и тяхното ежедневие, ми отвори очите широко, че това е и моята история. Осъзнах, че моменти от ежедневието, с които съм израснала и приела за нормални; които много други жени са приели за нещо нормално, всъщност не са. Чрез споделянето и изслушването на нашите истории се замислих... Защото от малка си знаех, че ако вървя нощем по улицата, ключовете ми трябва да са в ръката. Защото никога не оставям приятелка сама на бара и винаги вървим в компания. Защото бях приела за нормално, когато се разделям вечер с друга жена, да я изпратя с: 'Пиши ми, когато се прибереш, окей?'. Изслушвайки други подобни истории, един въпрос остава в моето съзнание: Защо приемаме за нормално това? Този панически страх, че нещо може да се случи и трябва да сме винаги нащрек. Все едно сме на война и само чакаме първия изстрел...

Споделянето на НАШИТЕ истории отваря очи, отваря сърца, променя мисленето. Нека да слушаме и бъдем изслушани, нека променим 'нормалните' обществени концепции.

Артист: Елена Лулчева

Артист: Запрянка Василева

Жените в изкуството:
Портрет на Пина Бауш

Пина е поредният стожер в развитието на танца през XX век. Тя не създава система или нова танцова техника, а променя разбирането за танца, като еманципира изразните му средства.

С въпроса „Къде свършва танцът?“, тя размива границите между танцувалното и всекидневното поведение на тялото и превръща и най-дребните битови жестове в танц.

Женските кръгове

Женски кръгове е имало от древни времена, когато жени са се събирали по специален начин и са споделяли мъдрост и опит, тревоги и знания, емоции и копнежи. Събирането на жени създава уникална палитра от сила, заряд и подкрепяща енергия, които предразполагат всяка от тях да се свърже със собствената си сила и истина и да ги насочи в желана посока, с любов и доверие към себе си и останалите.

В днешни дни идеята за женски кръгове все повече се възражда. Всяка жена може да се съгласи, че събирането с приятелки е приятно и зареждащо. Дали на обяд или разходка, телефонен разговор или вино вечер – действия ни разведряващо, успокояващо, подсилващо да поговорим и да споделим тревоги, идеи, ежедневни неща. На женските кръгове се постига много по-силен ефект.

Кое е специфичното? Има по-голям брой жени и често те не се познават. Предизвикателство за нас е да се доверим и да се открием към непознати, да подходим към тях като към най-добрите си приятелки. Да споделим кои сме ние, какво ни тревожи, какво искаме да постигнем, какво е важно за нас. Но когато радост, уязвимост и благодат се преплетат, се раждат нови усещания на сила, споделеност, подкрепа и разбиране.

Какво правим на наше събитие – идваме с нагласа за нещо хубаво и специално, откриваме се, обогатяваме се взаимно – с много радост, споделяне и искреност. Защо го правим – защото усещаме и вярваме в силите и възможностите на всяка една от нас, защото искаме да се развиваме и да вървим напред и защото когато пътят е споделен, е по-пъстър, по-многообразен и по-блажен.

Вероника Йовчева

Коя тема свързана с женския активизъм
ти е при сърце?

“Колективната женска сила. Идеята за взаимно обогатяване една друга и силата на женската енергия в по глобален аспект.”

Има няколко важни моменти – още от начало в кръга възнамеряваме пространството да е защитено и да пази нашите откровения, да имаме доверие, да сме непринудени и да бъдем себе си. Обикновено имаме определена тема и фокус, като такива може да се родят и в кръга спонтанно. Повечето от въпросите, зададени на първото ни събиране, бяха в посока „Какво е да бъдеш Тя в свят на Той?“, „Как да преоткриеш женската енергия в себе си в свят, погълнат и стимулиращ мъжкото съзнание?“ Интересно е да тълкуваме необходимостта от подкрепа в намирането на вътрешната ни сила и женственост в света днес. Женските кръгове ни настройват за вдъхновение, вътрешна истина, увереност, споделяне и намиране на подкрепа, решения и сила. Помагат ни да сме по-женствени и повече в равновесие. Усмиват ни външно и вътрешно.

Автор: Вероника Йовчева

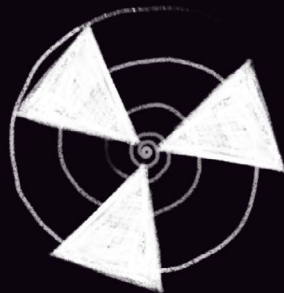

Артист: Елена Лулчева

Елисавета
Карамихайлова

български физик

Основател на
лабораторията по
радиоактивност
във Физическия
институт на БАН

Първата жена
професор по
физика в България

Артист: Венера Смиленова

Женският гняв

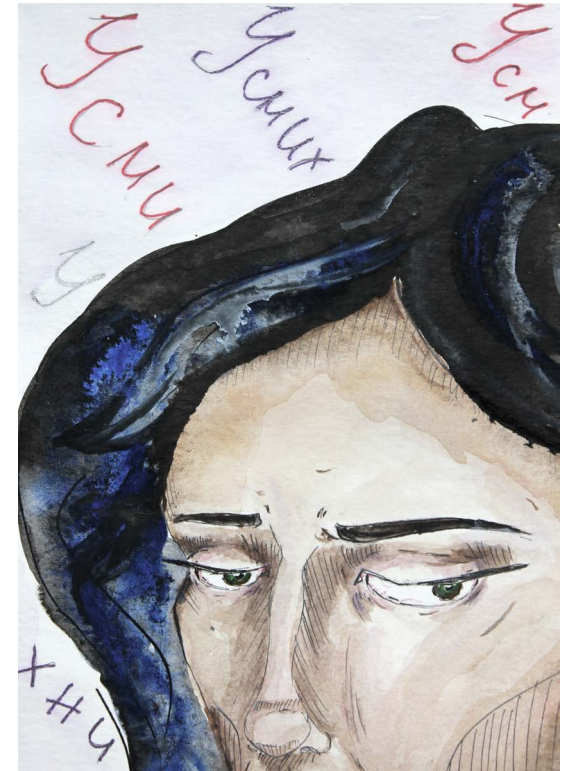
От книгата на Вирджиния Ууф, през няколкото феминистки вълни, издигането на сегашното #MeToo движение, женският гняв се въплъщава като движеща се и могъща сила на промяна. В нашата култура още по-задълбочено пускат корени стереотипите свързани с женския гняв: лудата бивша приятелка, плашещата и зла свекърва, издивялата съпруга, съседката-клюкарка, а и в последно време все по-често феминистките. Всички тези фрази създават картина в съзнанието, че женският гняв е единствено деструктивна опозиция, която разрушава обществения ред.

Въпреки всичко това е важно да се обърне внимание как всъщност този гняв може да бъде канализиран, за да създаде положителна промяна в света около нас и в нашата среда. Всяка седмица срещам нова статия за домашно насилие или как статистиките сочат все още нетолерантността към жени в определени професионални сектори, . Това са все проблеми на нашето общество, сред нашите приятели и на нас самите, затова ако не повдигат в теб гняв и желание за промяна, положението ще си остане същото.

Дълго време смятах, че гневът е чувство, което трябва да се притъпява - да си повтарям, че всичко е чудесно и нещата ще се оправят. Но ако не го изпиташ, не усетиш повишаването на пулса си, разтреперването на ръцете и бучката в гърлото, не стигнеш до ръба на това да се извикаш с пълно гърло, е лесно да скътаеш всичко под ключ вътре в себе си.

Интересно е също, че според няколко изследвания жените всъщност преживяват по-чести, интензивни и дълги периоди на гняв отколкото мъжете. В повечето случаи причините за този гняв не са абстрактни или спрямо хормоналния дисбаланс - жените най-често се ядосват заради насочена срещу тях снизходителност, пренебрегване или отхвърляне. В допълнение на това Агнес Фишър е анализираща в изследването си, че голяма част от жените са склонни да се ядосат заради негативното държание на мъж, докато мъжете са склонни да се ядосат заради негативната емоционална реакция на жена.

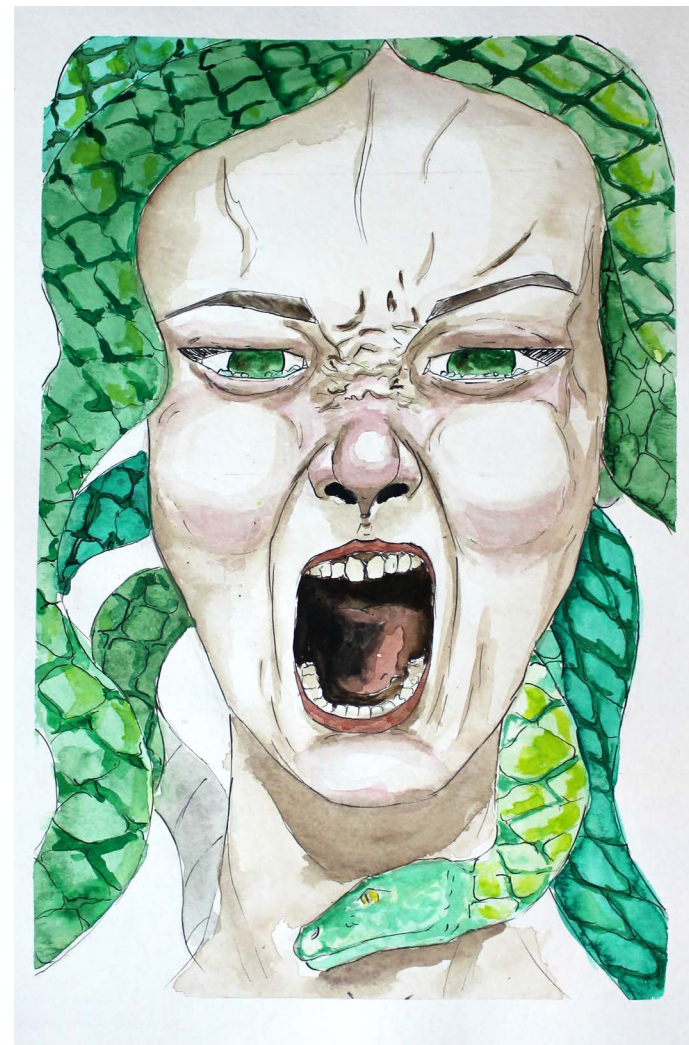
Елена Лулчева

В професионална среда в моменти, в които жена проявява или канализира своя гняв, на нея се гледа със снизхождение - често е възприемана като твърде емоционална, ненадеждна и непрофесионална. През 2015 година е публикувано интересно изследване, което най-накрая доказва черно на бяло това, което всяка жена в корпоративния сектор може да потвърди: изразяването на гнева при мъже повишава тяхното влияние, но при жени го намалява. 210 студенти участват в изследването, като заемат ролята на 'съдебни заседатели'. Създават се групи по 6 човека, като във всяка група един от 'заседателите' е опозиция, като трябва да прояви гняв. При наблюденията се забелязва, че увереността на останалите участници намалява след проявата на гняв и противоречиво мнение от страна на опозицията, когато тя се състои от мъж. Но когато опозицията е жена, увереността на останалите участници се повишава след изявяването на негативно зареденото опровергаващо мнение.

Отвъд тези статистики, които сочат към по-суровата реалност, женският гняв също може да бъде и изключително полезен на продуктивност и креативност. Всичките феминистки вълни са мотивирани и създадени на основата на колективната женска ярост. Гневът, че сегашното положение е по-страшно и по-болезнено, отколкото неznайната и несигурна промяна. Гневът, който всяка жена изпитва, след като чуе поредната история на домашно и сексуално насилие. Гневът, че тялото ти не е всъщност твое, а също как медиите и обществото постоянно ти пълнят съзнанието с намеци, че не си достатъчно умна, не си достатъчно красива - че не си достатъчна. Този гняв използван по продуктивен начин всъщност провокира промяна. Може да е нещо малко, като сформиране на женски клуб за подкрепа на местно ниво. Може да е участие и организиране на събития с информативна цел, за да осъзнаят повече жени, колко е важно да се борят за нещата, които искат да постигнат. Може да е и участие в протест, за да имат възможност всички да поемат отговорност за състоянието на държавата и обществото в момента.

И малка стъпка е достатъчна, важно е просто да вървим напред. Ръка за ръка, нека превърне гнева в оръжие.

Артист: Елена Лулчева

Academy Ekaterina Karavelova

sheinbulgaria.org

Insta: @she_in_bulgaria

FB: @AkademiaEkaterinaKaravelova

Фотография: Виолета Апостолова

Дизайн: ателие Истории
istoriiki.com

Настоящият продукт стана възможен благодарение на финансовата подкрепа на Български фонд за жените. Продуктът не отразява становището на финансиращата организация и БФЖ не носи отговорност за съдържанието му.

БЪЛГАРСКИ
ФОНД
ЗА
ЖЕНИТЕ